

Varmt och mänskligt

Tre mycket olika utställningar visas just nu i Uppsala, alla med sina egna kvaliteter men med alltför överlastade utställningsrum på minuskontot, skriver Cristina Karlstam.

Uppsala konstnärsklubb har sedan flera år tillbaka ett utbyte med konstnärskolleger i Tyskland. Flera gästutställningar har ägt rum under åren i Galleri 1. Sedan ett par veckor tillbaka är det Rainer Kessel från Wismar som är de uppsaliensiska konstnärernas gäst.

Kessel är en driven, form-säker och mycket gedigen konstnär med ett skulpturalt språk med tydliga referenser till 1900-talets konsthistoria. temat för hans utställning kan sammanfattas i ett par ord: den (lilla) mjuka människan i kontrast till det hårda krigets attribut. Tydligast tar konstnären ställning, därtill med varm humor, i sina studier av det klassiska paret Don Quijote och Sancho Panza. Av hjältemod och ära syns inte mycket hos Kessels Don Quijote, och hans vapendragare är en liten rundlätt man utan alltför mycket pondus. Det är en sympatisk, lätt ironisk bild över all mänsklig dårskap i krigets namn.

HÅRDA SKÖLDAR, hästar som, befriade från sina pansarklädda ryttare, rullar sig i livsglädje på marken, de tomma hjälmarna och den vackra madonnan, en alldeles vanlig kvinna med ett litet vanligt barn: allt talar för en humanism av det mest sympatiska slag. Och på övervåningen tror jag mig hitta den verkliga hjälten i Kessels bildvärd: den lille

MÅLNING av Patrik Holmberg.

KONST

GALLERI 1
Rainer Kessel, Wismar
(t o m 29/5)

GALLERI LINNÉ
Louise Nilsson
(t o m 1/6)

GALLERI 5
Patrik Holmberg
(t o m 4/6)

gossen, vackert formad i brons. Mot hans mjuka värme står sig de hårda hjälmarna slätt; åtminstone vill man tro så.

Enda anmärkningen mot den här fina skulpturutställningen är att den är alldeles för omfattande för de små lokalerna i konstnärsklubbens galleri. Varje skulptur hade varit värd sitt eget utrymme i stället för att trängas i ett överlastat rum. Att arrangera bra utställningar handlar inte minst om att våga välja bort, avstå och bestämma var tyngd-

punkt och fokus ska läggas.

PATRIK HOLMBERG heter en ung målare som använt färg och penslar så som många brukar kameran: till verkliga snapshots, framför allt från kafémiljö. Holmbergs måleri är rörligt, levande och lätt. Inga onödiga detaljer tynger hans impressioner och studier av företrädesvis unga människor vid kafébord, över latte eller the inbegripna i samtal och umgänge. Det är en ungdomskultur av det opretentiösa slaget som växer fram på Patrik Holmbergs dukar. Hans målningar utstrålar en berättarglädje och en insikt om de mest vardagliga interiörers och sammanhangs visuella kvaliteter. En fin lite utställning, dock aningen överlastad: även här har konstnären uppenbarligen haft vissa svårigheter med att sovra.

GALLERI LINNÉ har också lite

väl många målningar exponerade i sin nya utställning. Men eftersom Louise Nilsson så konsekvent (på gränsen till maniskt) arbetar med i stort sett en enda form, huset, blir mängden paradoxalt nog inte lika överväldigande. Huset kan stå för mycket när det brukas i den stiliserade form som Nilsson använder. Täta grupper av hus blir en stad, ensamma hus blir singulära porträtt, av landskap, dagar, rentav människor. Variationerna är nämligen stora i ett måleri som vid första påseende kan te sig mycket enahanda. Men tittar man noga finner man provensalskt ljus, afrikansk hetta eller nordisk ödslighet i dessa små hus som Louise Nilsson gjort till sin grundmetafor. Bara fantasin hos betraktaren sätter gränser för allt vad de kan tänkas rymma.

Cristina Karlstam
cristina.karlstam@unt.se